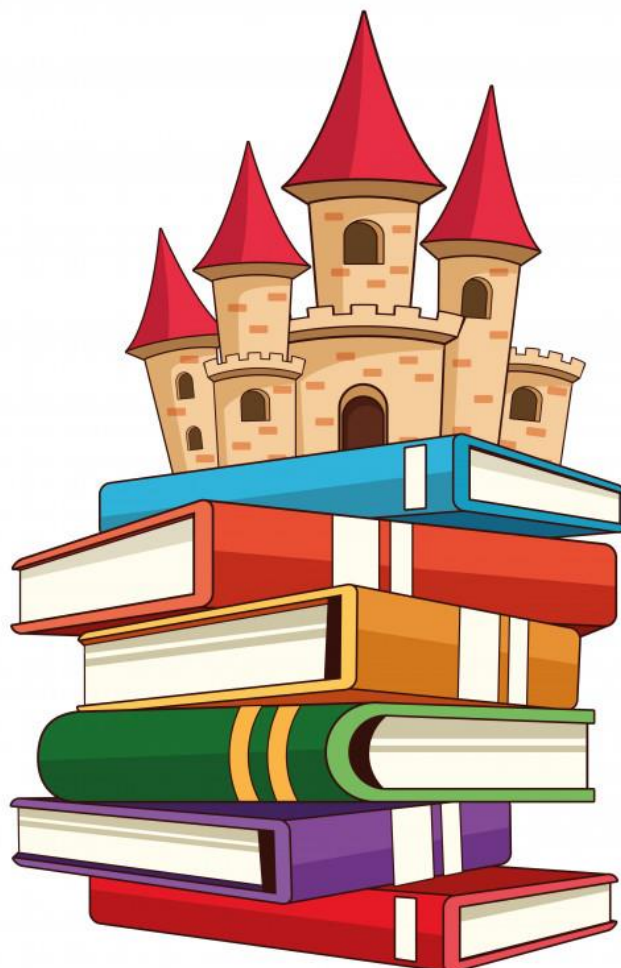

Základní škola Nový Bydžov, Karla IV. 209,
504 01 Nový Bydžov

Koronavirový almanach

červen 2020

Letošní almanach, jak již jeho název napovídá, se bude od předchozích ročníků odlišovat. Jak všichni dobře víme, v březnu tohoto roku byly z důvodu šíření Covidu-19 uzavřeny školy a výuka byla realizována distančním způsobem. Na naší škole byly pro online vzdělávání využívány platformy Google Classroom a Google Meet, díky nimž mohly vzniknout mimo jiné i práce, které svým čtenářům nabízí letošní almanach.

Tento sborník je tedy jednak souborem slohových prací, které žáci vytvářeli pod vedením svých učitelů od poloviny března do počátku června 2020, jednak ve svém závěru přináší několik ukázek zadávaných úkolů, jež je možno z online prostředí převést do tištěné podoby.

Ráda bych touto cestou poděkovala všem studentům, kteří se pravidelně účastnili online výuky českého jazyka, protože bez jejich aktivního přístupu by tento koronavirový almanach nemohl vzniknout. Poděkování rovněž patří i mé kolegyni Mgr. Aleně Procházkové, a to za krásné pověsti z bydžovského okolí, které pod jejím vedením žáci vytvořili.

Nyní zbývá už jen popřát všem čtenářům příjemné chvíle při četbě tohoto almanachu, pevně věřím, že se vám budou práce žáků líbit a oceníte jejich originalitu a bohatou fantazii autorů.

Mgr. Lucie Kubincová

Michaela Stejskalová - 6. B: Ukulele

Ahoj, já jsem ukulele a dnes vám popíšu svůj (ne)obyčejný den.

Moje majitelka se jmenuje Charlotte a já ji mám moc rád. Má překrásné modré oči a světlé dlouhé vlasy. Jednou jsem s Charlotte byl ve škole, ale prý jsem byl příliš hlasitý, tak už do školy chodit nemůžu.

Pondělního rána Charlotte zazvonil budík a už při vstávání se mi zdála nějaká smutná a přišlo mi, že jí není dobře. V 7:25 hodin opustila domov a já se jako každý pracovní den začal nudit. Nejprve jsem spočítal, zda mám všechny struny, protože sebou v noci dost v posteli házím a bojím se, že se mi jednoho dne nějaká struna přetrhne. Pak jsem složil písničku, kterou jsem se naučil zahrát sám na sebe. Písnička se jmenuje „Usměj se“, a dokonce jsem i stihl písničku zapsat na papír, abych ji nezapomněl.

USMĚJ SE

Smát se umí každý člověk, ať je malý, vysoký.

Vždycky z toho něco plyne - vtipy nebo blbosti.

Je to hodně jednoduchý, stačí mít své přátele, když je nemáš, nebuď smutný, však je někde zahlédneš.

REF: No tak! Usměj se, ať vidíš svět na plný čáře.

Usměj se! Pro tvoji lásku, radost, štěstí.

Usměj se! Nic špatného to nevěstí.

Usměj se! Ať ti smutek radost nekazí, smích je totiž překrásný!

USMĚJ SE!

Smát se není záhada, je to spíš paráda.

Když se něco nepovede, usměj se jen maličko, přece nechceš, aby bylo smutné srdíčko.

Uplynulo mnoho času a Charlotte se pořád domů nevracela. Už mi to bylo nějaké divné.

Za chvíli se ozval zvuk klíčů a do dveří vešla maminka, která se mi zdála dost smutná a s někým si volala. Odložila si kabelku a kabát a i s telefonem na uchu vyndala tašku a do ní začala balit Charlottiny věci.

Zaposlouchal jsem se, s kým si to maminka volá a co spolu řeší, a po chvíli jsem zjistil, že Charlotte se ve škole udělalo zle, odvezla ji záchranka do nemocnice a vypadá to na akutní zánět slepého střeva. V tu chvíli ve mně hrklo! Na nic jsem nečekal a začal jsem uskutečňovat

svůj plán. Nikdo nevěděl, že já umím chodit, mluvit, psát, počítat... Takže jsem musel být hodně opatrný, aby si mě maminka nevšimla. Můj plán zněl tak, že jsem se za každou cenu chtěl dostat do tašky s věcmi.

Maminka volala se svou maminkou, protože ji informovala o Charlottině stavu. Plížil jsem se pomalu, při kraji, už jsem byl skoro u tašky, ale v tu ránu z koupelny vyšla maminka. Lekl jsem se, zpanikařil jsem a radši jsem se skrčil. Bohužel z otevřeného okna zavanul průvan a já se válel po zemi. Maminka se lekla, protože jsem udělal dost velký hluk. I já jsem byl vyděšený, protože jsem se bál, že mě maminka spatří a vrátí na své místo. Ta byla naštěstí tak moc smutná a unavená, a tak si myslela, že průvan shodil plastovou láhev z poličky.

Maminka opět někam odběhla a já se vyškrábal až k tašce a vlezl do ní. Maminka přišla, dala do tašky poslední kousky oblečení, tašku zavřela, oblékla se, vzala tašku a vydaly jsme na cestu do nemocnice. Cesta netrvalo příliš dlouho, projely jsme dost prudkých zatáček, ale jelikož jsem ležel v hromadě oblečení, tak mi to ani moc nevadilo.

Dorazily jsme na místo, maminka popadla tašku a šla za Charlotte na urgentní příjem. Po chvíli jsem slyšel Charlotte, jak říká panu doktorovi, že už se cítí mnohem lépe. Pak maminka konečně položila tašku a pan doktor jí povídal, že Charlotte musí jít na operaci. Charlotte se sice operace bála, ale nakonec to zvládla.

Po několika hodinách jsem slyšel, že se vrátila zpět na lůžko, a poté jsem zaslechl, jak pan doktor říká mamince, že se nemusí bát, protože vše proběhlo bez komplikací a že zanedlouho bude Charlotte zdravá jako rybička.

Uběhlo několik hodin a najednou někdo popadl tašku, otevřel ji a já málem oslepl, protože jsem byl několik hodin ve tmě a najednou tolik světla. Osoba nahlédla do tašky a já zjistil, že je to zdravotní sestra, která zde hledá pouze Charlottiny hygienické potřeby.

Po několika dnech tašku otevřela sama Charlotte a všimla si mě. Byla ze mne nadšená a hned si na mě začala brnkat svoji oblíbenou písničku. Maminka přemýšlela, jak je možné, že je ukulele zde, když ho s sebou do nemocnice nepřivezla. Po chvilce přemýšlení si pomyslela, že byla dost unavená a vyděšená a ukulele nevědomky přibalila s sebou. Charlotte mě půjčovala pomalu všem sestrám a učila je na mě hrát.

Charlottu jsem měl vždy moc rád a poslední dny v nemocnici jsme si spolu parádně užily, a tak jsem si řekl, že teď je ten pravý čas prozradit Charlotte moje tajemství. Přemýšlel jsem, jak to Charlotte říci, aby se nelekla, a rozhodl jsem se, že promluvím a uvidím její reakci. Charlotte na mě dohrála svoji oblíbenou písničku a já si řekl, že teď je ten pravý čas. Řekl jsem: „Ahoj, prosím, nevylekej se. Já jsem ukulele a to, že umím mluvit a chodit, jsem měl jako

tajemství.” Charlotte byla nadšená, protože její oblíbená pohádka je doktorka Plyšáková, která má živé hračky, a Charlotte si vždy přála mít také živé hračky.

Ze mne a Charlotte se stali nejlepší kamarádi a já Charlotte naučil písničku „Usměj se“. Charlotte se rozhodla, že v nemocnici tuto píseň zahraje těžce nemocným pacientům, aby jim udělala radost, protože to nemají vůbec jednoduché.

V nemocnici jsme spolu strávili celý týden. Nyní se máme báječně už doma a vymýšlíme spolu další písničky. Třeba vám všem zase někdy nějakou písničku představím.

Ukulele

Ondřej Šoltys – 7. B: Komiks

Anna Šustrová - 6. B: Ponožka

Ahoj, já jsem ponožka Elmo. Dneska Vám povím, co se mi stalo. Ráno si tak spím se svými kamarády v našem šuplíku a zas a znova slyším: „It’s time to get up in the morning, in the morning, morning.“ Já se z té písničky už zblázním. Za chvíli bylo ticho, tak jsem radši usnula. Najednou zase slyším: „It’s time to get up in the morning, in the morning, morning.“ Měla jsem sto chutí ten zvuk dojít vypnout. Jenže potom jsem si uvědomila: JÁ VLASTNĚ NEMÁM NOHY, NÉÉÉÉÉÉÉÉÉ.

Chvíli jsem čekala, co se bude dít, ale nic se nestalo, a tak jsem z nudy zase usnula. Pěkně jsem si spinkala, když někdo otevřel náš šuplík. Bylo tam naráz tolik světla, že jsem se z toho vzpamatovávala ještě nějakou dobu. Poté jsem ucítila takovou bolest, to bylo něco hrozného. Začal se na mě přichytávat samý prach. No prostě fuj.

Chvíli jsem si mohla odpočinout, protože jsem dlouhou dobu nikam nešla, ale pak jsem zjistila, že to bylo jen ticho před bouří. Zase se na mě začal nabalovat prach. Jenže to nic nebylo. Poté jsem ucítila šílený zápach. Ano, byla jsem v botě.

Najednou začalo foukat a mně táhlo na hlavu. Byla jsem mokrá, od písku, od hlíny a všeho možného. Prostě hrůza. Naštěstí, děkuji bohu, jsem ucítila zase teplo. Někdo mě začal tahat za vlasy a odhodil na zem. Za chvíli mě chytla velká ruka a ocitla jsem se mezi tričky, tepláky a mezi vším možným. Byl to pro mě dlouhý den. Nic dalšího si nepamatuji, protože jsem zase upadla do říše snů.

Karolína Svatoňová – 8. C: Nuda

Když se řekne slovo nuda, vybaví se mi hodně věcí, ať už některé předměty ve škole, nebo třeba jen takové to polehávání. Nuda se chová jako had, plazí se pomalu a tiše, ale když zaútočí, je to tak rychlé, že si ji zprvu ani nevšimnete. Já osobně neznám nikoho, kdo by měl nudu rád, každý se jí jen pokouší vyhýbat.

Nuda je jako kočka, dotěrná, je ale ovšem pravda, že ne vždy je úplně k zahazení. Někdy mě totiž donutí dělat věci, které bych bez nudy nedělala. Třeba uklízení, to není úplně nejlákavější zábava, ale když už se nudíte, proč ne.

I když před nudou zavřu dveře, její štíhlé tělo se jako párátko protáhne i tou malinkatou škvírkou nad prahem. Obklopuje každého z nás, a ten kdo říká, že ne, lže. Této pusté mlhy se jen tak lehce nezbavíte.

Celkově na mě nuda působí spíše negativně, je otravná, ale někdy z ní mám i smíšené pocity. Říká mi, ať si život užívám plnými doušky a nezahazuji čas jen tak, třeba na sociálních sítích. Když máme tu možnost, měli bychom zařídit, aby té nudy bylo co nejméně a užívat si veškerý čas pro svůj prospěch, rodinu a kamarády.

Vojtěch Tomek – 8. C: Nuda

Zamýšlím se nad tím, co vlastně nuda je. Celý den nic nedělat, válet se v posteli, dívat se na televizi, to je jako dívat se z okna neznámo kam.

Nuda je velice nepříjemný, nežádoucí duševní stav, při kterém je člověku buď zabráněno se něčemu věnovat, nebo je nucen dělat něco, co ho nebaví, ale vzniká i bezdůvodně. Každý z nás jistě ten pocit zná, a myslím si, že ho nikdo nemá rád.

Pokud je člověk znuděný, tak se chová jako v pubertě. Je nepříjemný, nemá zájem o obvyklé činnosti, nebo se na ně nedokáže pořádně soustředit, je unavený, podrážděný, objevuje se depresivní nálada.

Vzpomínám si, v jakých situacích jsem nudu zažil. I den na rybách, kdy to nezabírá, může být velice nudný. Ve škole, při nezábavných předmětech, kdy učitel nedokáže žáky nadchnout, je nuda a hodina se táhne jako smrad. Dny na dovolené, kdy půl dne leje jako z konve, a my bychom chtěli někam na túru, nebo když jsem nemocný a nemohu do moře, jsou velice nudné. Snažím se, si nudu představit. Je černá jako tma. Připomíná mi skvrnu od rozlitého inkoustu, který se nade mnou rozprostírá jako velký mrak. Stále na mě natahuje prsty a snaží se mě jimi sevřít. Já se však nedám a raději půjdu zalít záhony na zahradě.

Filip Obešlo – 8. C: Nuda

NUDA je zkratka pro Národní Utajenou Divizi Argentiny. A dnes Vám povím příběh o Sovětském svazu a NUDĚ.

Psal se rok 1987, když NUDA padla do zajetí Sovětského svazu. Do zajetí se dostala celá divize, která čítala celkem 269 vojáků.

Roku 1989 na ruské město Kazaň dopadla bomba, která zabila 153 vojáků NUDY, ale zároveň zbytek přeživšího vojska osvobodila, neboť vojáci této situace využili a utekli. Schovali se do kazaňské kanalizace, v níž se ukrývali dva týdny. Poté už byli nuceni vylézt, protože už byli velmi hladoví a dehydratovaní. Tak se vydali hledat nějaké jídlo a pití.

První, co našli, byla večerka, a tak ji přepadli, jenže zde nenašli dostatek jídla a pití pro 106 lidí, a proto s loupežnými přepadeními pokračovali i dále. Během nich si nakradli také oblečení, batohy a zbraně, díky kterým si usnadní cestu zpět do Argentiny.

Poté, co už měli dostatek zásob a vybavení, se vydali na cestu, ale aby nebyli tolik nápadní, rozdělili se do 20 skupin. Každá skupina šla jinou cestou. Využívali pouze kompasu a mapu.

První zastávkou NUDY byly Athény. V Athénách opět pokračovali v tom, co dělali v Rusku, a to v krádežích jídla a pití. Po dvou dnech strávených v Athénách se vydali opět na cestu, ale tentokrát už se pohybovali pouze po 10 skupinách, protože už se nenacházeli na území Sovětského svazu, a byla tak menší šance, že je někdo pozná.

Roku 1991 se již vyčerpaná NUDA vrátila, ale z původních 269 vojáků se zpět dostalo pouze 60, protože 153 vojáků zahynulo při výbuchu bomby v Kazani a 46 zemřelo při návratu domů. Zbýlých 60 vojáků dostalo od prezidenta vyznamenání a doživotní měsíční rentu, která v přepočtu na naše peníze činila 60 000 Kč.

A to je celý příběh Národní Utajené Divize Argentiny, který sice není zrovna nejtájnější, ale i takové věci se na světě dějí.

Jan Šedivý – 6. B: Komiks

Anna Kožíšková – 8. C: Nuda

Jak taková nuda vlastně vypadá? Je to člověk, věc či něco úplně jiného? Dnes se vám takovou nudu budu snažit trochu přiblížit.

Pochází z neznámé země a nemá žádné stálé bydliště, je to vlastně taková tulačka. Chodí z městečka do městečka, ze státu do státu. Někteří říkají, že nikdo nikdy neviděl její obličej, a kdyby ho náhodou někdo spatřil, už by se až do smrti ani trochu nezasmál. Chodí zahalená v obřím kabátě, který je černý jako uhlí. Na nohou nosí dřevěné punčocháče zbarvené dohněda a botky nosí jen málokdy.

Lidé nevěděli, jak tuto bytost mají pojmenovat, a tak vymysleli jméno podle vlastnosti, kterou s sebou nosí na každém kroku - Nuda. Pokaždé, když se někde objeví, slunce zajde a trochu se setmí. Většina potom nechá své práce a začne zívat, jako kdyby se měla uchýlit k věčnému spánku. Jen co Nuda odejde, obloha se zase rozjasní, ale některým lidem trvá ještě celý den, než se jim nálada navrátí zpět. Dokonce i zvířata se nudí, třeba takový pes si žádá pozornost od páníčka.

Nuda ale nepůsobí na lidi, kteří si dokáží najít ve všem něco zábavného a užívají si život naplno. Každý se jí snaží zahnat jiným způsobem, někdo si rád přečte knihu, jiný sportuje a schází se s kamarády. Proto si myslím, že bychom si všichni měli užívat život co nejvíce, a pak i sama Nuda na nás bude krátká.

Adam Buchner – 7. B: Nechápu

Tento večer jsem měl dovoleno jet k tetě na návštěvu. Nenechal jsem se dlouho přesvědčovat a hned po tom, co to mamka u večeře nenápadně zadržela, jsem bleskově souhlasil.

Chtěl jsem původně vyčíst z mamčina nevinného pohledu, o co ve skutečnosti jde, a proto jsem vynaložil maximální úsilí Jessicy Fletcherové, abych zjistil, co za tím ve skutečnosti vězí. Mé úsilí bylo ale k ničemu, proto jsem se mamky zeptal přímo.

Moje mamka neumí zapírat, takže se hned zakoktala. Chtěla z této konverzace rychle vycouvat, ale já se ohradil a trval na tom, aby mi to vyradila.

„Dobrá. Tak já ti to tedy povím,“ hlesla.

„Velmi nerada bych někoho pomlouvala, ale vedle k sousedům se na tři dny nakvartýrovala tchýně.“

„Nechápu,“ špitl jsem.

No a tak mi vysvětlila, jak to (prý často) mezi dospělými v životě chodí a že by byla velmi nerada, abych byl něčeho nepěkného svědkem.

Pochopil jsem.

A proto budu stále dítětem! :-)

Karolína Boháčková – 6. B: Vypravování na zadaná slovesa

Zítřka v rámci školní akce přednášíme sloh, který jsme napsali v hodinách českého jazyka. Doufám, že nebudu drmolit, nebo že se zase nezakoktám. Na zkoušce jsem koktala jako malé dítě a ještě jsem přitom špitla, že mě nebylo slyšet v zadních řadách. Paní učitelka mě přesvědčovala, abych mluvila srozumitelně a hlavně nahlas.

Ze zkoušky jsem se vracela domů přes park a na hřišti jsem viděla svoje spolužačky. Chtěla jsem jít za nimi, ale vtom jsem uslyšela, že mě pomlouvají. Dokonce i moje nejlepší kamarádka. Druhý den ráno ve škole vyradila moje největší tajemství.

Když jsem se to dozvěděla, hned jsem za ní běžela. Zapírala, že nic neřekla, ale já jí nevěřila ani slovo. Bylo jasné, že to musela říct ona, protože jsem to tajemství nikomu jinému neřekla. Po chvílce naléhání se přiznala, dokonce mi vyčítala, že jsem se jí nevěnovala. Proti jejímu názoru jsem se ihned ohradila. Prosila mě o odpuštění, ale v tu chvíli jsem ani nehlesla. Po chvílce váhání jsem jí však odpustila.

Valentýna Kunstová - 6. C: Pověst o ochránci židovského hřbitova v Novém Bydžově

V 16. století žil jeden hrabě, který se jmenoval hrabě Ropynský. Byl velmi bohatý, hodný a štědrý. Když byl ještě mladší, vyšel si jednoho dne na procházku do blízkého lesa. Sledoval zvířata a poslouchal zvuky lesa, najednou uslyšel zoufalé ržání koně, které vycházelo z bažiny. Rozběhl se za tím zvukem. Když doběhl k bažině, uviděl tam topícího se koně. Byl černý jako uhel. Chtěl ho zachránit, přivázal k sobě lano, uchopil koně za uzdu a snažil se ho vytáhnout. Bylo to těžké, ale nakonec se mu to podařilo. Bohužel neznal cestu zpět z bažiny. Stále to místo obcházel, ale brzy zjistil, že chodí stále v kruhu. Byl ztracený a nevěděl kudy kam.

Najednou se kůň rozběhl, hrabě se ho chytil za uzdu a naskočil na něj. Kůň ho odvezl až k jeho hradu. Od té doby byli přátelé a hrabě mu začal říkat Ruffus. Často jezdil hrabě s Ruffusem do vesnice a společně tam pomáhali lidem. Někteří byli rádi, že mají skvělého hraběte, který jim pomáhá, ale někteří mu začali závidět jeho bohatství a slávu.

Uběhl nějaký ten čas a bylo třeba opět vyjet do vesnice. Konec si uvázal před jednou krčmou, když vešel dovnitř, všichni se na něj divně dívali. Najednou se jeden ze sedících mužů zvedl a vystřelil na hraběte s cílem ho zabít. Hrabě se však stihl výstřelu vyhnout. Rychle utíkal pryč z vesnice. Když byl na svém hradě, vzpomněl si, že tam nechal Ruffuse. Utíkal rychle zpět pro svého věrného přítele. Zlí lidé byli však rychlejší a ubohého Ruffuse zabili. Když se to hrabě dozvěděl, řekl, že už zdejšími lidmi nikdy s ničím nepomůže a odstěhoval se do blízké židovské vesnice.

Lid se však rozzuřil ještě více a celou židovskou vesnici vypálili, jako pomstu hraběti. Na místě, kde vesnice stála, postavili židovský hřbitov.

Na tuto událost, hraběte i jeho koně se časem zapomnělo. Okolo hřbitova se postavilo město Nový Bydžov. Od té doby můžeme o půlnoci slyšet ze hřbitova dusot kopyt a nářky ducha mrtvého hraběte, který svůj hřbitov bude navždy ochraňovat.

Adam Novotný - 6. A: Les v Kobylicích

Dnes vám něco prozradím o jednom tajemném místě. Tohle tajemné místo se nachází hluboko v tmavých lesích blízko malé vesničky, která se nazývá Kobylice. Ptáte se, jak o tomhle místě vím zrovna já? Já sám totiž v téhle vesnici bydlím. Za naším domem se nachází právě ten tmavý les, můj dědeček je myslivec a nikdo ve vesnici nezná lesy v okolí lépe než on.

Když jsem byl mladší, vyprávěl mi dědeček takovou zajímavou historku o nedobytném hradě, hodném panu králi, krásné princezně. Když byl jeho dědeček malý, měl pradědečka a jeho pradědeček měl dědečka a tenhle dědeček sloužil na hradě, byl to nejlepší přítel a rádce pana krále. Tenhle král vládl na hradě, který se nacházel v temných lesích, jak jsem říkal na začátku. Jednoho dne se paní královně a panu králi narodila dcera, krásná jako růže a měla překrásný hlas jako zvon, to je důvod, proč mají Kobylice ve znaku zvoneček, abychom si připomínali, jak žili naši předkové v tomto království.

Já bych dědovi nevěřil, on si hodně často totiž dělá z lidí legraci, tak jsem si to chtěl ověřit, šel jsem s dědečkem do lesa a opravdu. Viděl jsem tam staré cihly a malé hradby, které určitě musely být z toho hradu. Pečlivě jsem si místo prohlížel, jestli třeba nenajdu ztracený střevíček nebo královskou korunu. A najednou jsem našel nějakou zvláštní věc, děda mi řekl, že to byl náboj do pistole, který používali vojáci při druhé světové válce. Údajně se schovávali v našich lesích a zbytky hradu jim sloužily jako úkryt před nepřáteli. Nemůžu uvěřit, že jsem měl tohle místo za domem a nikdy jsem na něj nenarazil.

„Tohle místo totiž objeví jen ten, kdo má čestné srdce jako pravý král a je nebojácný jako pravý hrdina,“ odpověděl děda.

Od té doby se tohle místo stalo mým oblíbeným, ale nikomu jsem o něm zatím neřekl, protože některé věci musí objevit člověk sám.

Matěj Lacek – 6. A: Pověst novobydžovského tunelu

Kostel sv. Jakuba je dominantou Metličan, které jsou dnes místní částí Nového Bydžova. Tento barokní kostel byl postaven v 18. století. Když jej stavěli a kopali do země, našli tunel. Začali zjišťovat, jak je velký. Po dokonalém prozkoumávání přišli na to, že vede až do Starého Bydžova. Začali přemýšlet, jak ho využít.

Jednoho z dělníků, Jeronýma, napadlo, že by tento tunel mohl chránit obyvatele Nového Bydžova před zlými ptáky. Ti unášeli hlavně děti. Byli velcí, černí a zlí. Vždy ve stejnou dobu pravidelně přilétali do Nového Bydžova den před úplňkem. A právě v tento den by se lidé mohli v tunelu ukrývat. Byl dostatečně velký pro všechny obyvatele Nového Bydžova. Museli si

zvolit vůdce, který by je svolával do úkrytu. Jelikož tento nápad měl Jeroným, zvolili právě jeho.

Z dělníka Jeronýma se rázem stal vůdce. Byl na sebe velice pyšný a nechtěl své občany zklamat. Proto svolal poradu, kde jim sdělil nápad, že budou vyrábět zbraně, aby se už nikdy nemuseli ukrývat v tunelu. Vyrobili kuše a luky. Když tyto zbraně vyrobili, nanosili je do tunelu. Čekali na osudný den, kdy měli plán, jak tyto ptáky sestřelit. Vymysleli past. Vyrobili dítě ze dřeva a proutí. Dali ho na místo, kde byli ptáci nejvíce ohrožení. Když ptáci přiletěli, slétli se na dřevěné dítě a obyvatelé vylezli po tichu z tunelu a začali do nich střílet. Boj to byl velice těžký, náročný a dlouhý. Ale nakonec vše dobře dopadlo a občané Nového Bydžova se už nikdy nemuseli v tunelu ukrývat.

Vypráví se, že tento tunel tam je dodnes, a že by znovu ochránil obyvatele před vším zlým.

Adam Buchner – 7. B: Pozvánka

Nikola Ortová - 6. A: Čarodějnice ve Vysočanech

Byla, nebyla jedna vesnice jménem Vysočany. V ní žilo velmi málo lidí, protože se říkalo, že tam bydlí čarodějnice. A byla to pravda. Čarodějnice si postavily zámek ze zázračných menhirů, který sloužil jako škola. Lidé si mysleli, že to postavil nějaký král, ale mýlili se. Postupem času se lidé začali zajímat o zámek, proto ho čarodějnice udělaly neviditelným.

Ve vesnici žil malý chlapec Jirka se svou rodinou a psem Pepou. Měli málo peněz, ale na živobytí to stačilo. Jirka rád chodil na procházky se svým pejskem. Často chodili kolem zámku, ale nikdy si ho nevšimli.

Když Jirka vyrostl, chodil k zámku častěji a častěji, nikdy ho však neviděl, jen slyšel divné zvuky a zdálo se mu, že vidí létat někoho na koštěti. Někdy tam strávil celé odpoledne na louce s Pepou a vyhlížel, jestli by někoho nezahlédl.

Čarodějnice však mají jiný režim než my lidé. Nemůžou každé ráno létat do školy a zase domů. To by je lidé rychle našli. Měli to podobně jako Harry Potter. Ve škole spaly a domů se vracely jednou za měsíc a byly doma vždy celý týden, i učitelé. Čarodějnice si všimly, že se kolem zámku často objevuje Jirka, a proto si všechny začaly dávat větší pozor.

Byl konec května a čarodějnice se měly vracet domů. Léčaly vždy postupně. Jako první letěly domů ty nejmladší a jejich učitelky. Pak starší ročník a nakonec nejstarší ročník. Ale na louce seděl Jirka, který by je viděl, kdyby vyletěly. Proto se všechny sešly a domlouvaly se jak dál. Trvalo jim to dlouho a mezitím Jirka odešel. Všechny se hlasitě radovaly, a tak je Jirka uslyšel a zastavil se. Potom viděl, jak čarodějnice vyletěly vysoko a pak zmizely v oblacích. Nevěřil vlastním očím. Rychle šel domů a řekl to své rodině, nikdo mu ale nevěřil.

Po týdně se čarodějnice vrátily do lavic. Jirka se na konci června znovu vypravil na louku, kde poprvé viděl čarodějnice. Ty si Jirky nevšimly, a proto vyrazily. V tu chvíli si Jirka vzpomněl na svého dědečka, vrátil se domů, prohledal půdu a našel tam starou dědovu knihu. Ten také věřil, že tam poblíž jsou čarodějnice. Napsal tuhle knihu se zaklínadlem, jak udělat zámek zase viditelným, ale nestihl to udělat, protože brzy zemřel. Jirka se rozhodl, že až čarodějnice odletí domů, udělá jim školu viditelnou a prozkoumá ji.

Koncem července se čarodějnice vrátily domů a Jirka vyrazil. Nejprve se mu povedlo udělat školu viditelnou a potom přešel stěnu a dostal se do školy. Jenže čarodějnice jsou chytré. Jedna z nich měla zázračnou kouli a viděla, že se do zámku dostal Jirka. Okamžitě to řekla ostatním a všechny vyrazily do školy. Mezitím Jirka našel místnost, kde měly plány, jak ovládnout svět. Všechno vzal a šel rychle domů. Cestou se za ním hnaly čarodějnice, ale Jirka byl chytřejší, vběhl na náves, kde bylo více lidí a čarodějnice tam za ním nešly.

Doma si vše přečetl a dokázal si vyčarovat kouli, aby viděl, co dělají čarodějnice. Ty měly zrovna poradu, jak na Jirku. Ten se rozhodl, že se s nimi zkusí domluvit pomocí koule. Začal do ní mluvit a čarodějnice také. Ale s čarodějnicemi nebyla řeč, mlely si svou, že ovládnou svět. Proto jim Jirka řekl, že jim zničí školu. Hned druhý den dopoledne šel před školu a rozhodl se, že jejich plány, jak ovládnout svět, použije proti nim.

Povedlo se mu to, ze školy zbyly jen ty dva menhiry, které tam stojí dodnes. Čarodějnice se na Jirku hněvaly, protože tam měly důležité zápisy, knihu všech kouzel a to všechno jim zmizelo. Bez toho všeho nedokáží čarovat. Nakonec Jirkovi řekly, že se vrátí a pomstí svoji školu a odletěly. Od té doby je však nikdo neviděl.

Lukáš Janeček - 6. A: Zlatá sekera

Tato pověst se vztahuje k metličanskému kopci, na kterém stálo jedno ze dvou městských popravišť, a přilehlému praseckému lesu. (Metličany jsou částí Nového Bydžova)

Jednoho dne jde dřevorubec do roboty a od hraběte dostal úkol, že má pokácet ten nejmohutnější dub v jeho praseckém lese. Truhlář, který slouží hraběti, z něj zhotoví tu nejhezčí šatní skříň, jakou jen dokáže.

Jednoho dne přijde k dřevorubci hraběcí sluha a spustí: „Hrabě Kinský přikazuje dřevorubci Matějovi z Bydžova, ať pokácí ten nejmohutnější dub. Za svoji práci budeš odměněn.”

Matěj se oblékl, vzal sekeru a namířil si to přímo k praseckému lesu. Cesta nebyla nijak dlouhá, ale vedla přes metličanský vrch. Většina lidí se bála chodit přes metličanský vrch, stálo tam totiž městské popraviště, ale Matěj si říkal, že nemá proč se bát, protože má čisté svědomí. Pomáhal chudým a dělal spoustu dobrých skutků. Tím pádem si to namířil přímo prostředkem kolem oběšence. Ten oběšenec byl pekař, který šidil chléb.

Když procházel přímo kolem popraviště, z čista jasna se ozvala hromová rána. Zjevila se před ním Smrt. Byla to taková velmi prapodivná osoba. Povídalo se, že pomáhala lidem, kteří se dostali do dluhů, výměnou za jejich duši. Matěj se jí vůbec nezalekl, neměl důvod. Tak se začal vyptávat: „Copak, kmotříčko, co byste chtěla? Já od vás nic nepotřebuji.”

Kmotra Smrt se nadechla a spustila: „Matěji, Matěji, ten strom, který budeš chtít skácet, budeš kácet tři dny v kuse, neuděláš si přestávku ani na oběd.”

Smrt si samozřejmě vymýšlela, chtěla totiž, aby u ní Matěj upsal svou duši. Ale Matějovi to její strašení nevadilo. Tak jí odpověděl: „I kdybych ten strom měl tři dny kácet a dva dny vézt k truhláři, tak od vás, kmotříčko, nic nechci.”

Smrt se zamračila a odvětila: „Matěji, já ti tady jen nabízím pomoc. Dám ti zlatou sekeru, kterou strom skácíš na tři údery. A také stříbrný vůz, ten sám odveze strom přímo k truhláři.“

Matěj se ani nerozmýšlí a řekne Smrti: „Kmotříčko, vy ode mě určitě budete chtít něco na oplátku a s tím já nesouhlasím. Prosím vás, kmotříčko, já od vás opravdu nic nežádám.” Smrt, která s ním samozřejmě sekeru a vůz chtěla vyměnit za jeho duši, zmizela.

Matěj tedy dále pokračoval k lesu a pískal si do kroku. Když stál před praseckým lesem, tak už v dobu věděl, že výběr stromu bude opravdu těžký. Po nějaké době konečně našel ten pravý

strom. Byl to krásný rovný a velmi starý dub. Sedl si u něj a snědl si svačinu. Málem u něho usnul. Chvilí odpočíval, připravil si brousek a sekeru, nabrousil ji a už ji chtěl zatnout do dubu, ale najednou se ozvala hromová rána, stejná jako u popraviště. Zase se před ním objevila Smrt. Matěj se ani nezalekl a okamžitě jí řekl: „Kmotříčko, copak vy mě nenecháte v klidu pracovat?”

A Smrt povídá: „No, jsi si jistý, že chceš tenhle strom takhle dlouho kácet?”

Matěj odpověděl: „Vždyť jste mě to ani nenechala vyzkoušet.”

Smrt na to hbitě zareagovala: „Tak to zkus, Matěji.”

A Matěj to zkusil. Strom šel trochu hůř, ale věděl, že tři dny to opravdu trvat nebude. Tak kmotříčce řekl: „Kmotříčko, co mně to říkáte, to určitě tři dny trvat nebude, neděláte si ze mě legraci?”

Smrt se rozzlobila a hodila sekeru po Matějovi. Matěj se však pohotově skrčil a sekera se zasekla do mladšího kmene stromu stojícího opodál. Smrt poté zmizela nadobro. Matěj skácel strom a od knížete dostal zaslouženou odměnu.

Sekeru se snažila spousta lidí vyprostit, ale marně. Sekera byla silně v kmeni zaťatá a po letech zarostla do kmene stromu. A je tam dodnes.

Nela Kožíšková - 6. A: Kouzelný dub u Nového Bydžova

Kdysi dávno žila v jedné malé vesničce jedna moc chudá rodina. Nikdo ji neměl rád, protože měli jenom malou chaloupku, která se jim pod hlavou rozpadala. Měli ale dobré srdce, a i když je neměl nikdo rád, tak komukoliv pomohli. Lidé toho začali zneužívat, až jim nakonec nezbylo vůbec nic. Všichni byli proto, aby rodina odešla z vesnice. Tak po dlouhých hádkách a rozhodování je vyhnali pryč.

Chodili z vsi do vsi a prosili, jestli by je někdo nenechal u sebe přespat alespoň na jednu noc, nebo jim nedal kousek chleba a vody. Ale nikdo je nikde neznal, jen občas dostali nějaké zbytky. Takhle to trvalo asi rok, až si začali všimnout něčeho zvláštního. Amálce se začalo zvětšovat břicho. Každý měsíc bylo větší a větší, tak jim došlo, že čekají děťátko. Měli velkou radost, ale když jim došlo, že nemají kde bydlet, žádné oblečení a ani nic k jídlu, radost je přešla. Snažili se ještě víc najít nějaký domek nebo chaloupku, ale nikdo neměl slitování. A tak chodili dál a hledali, kde by mohli porodit děťátko. Čas se krátil a Amálce bylo hůř a hůř a břicho měla čím dál tím větší.

Jednoho dne už Amálka prostě nemohla. Matěj ji přemlouval, jestli by nemohla ještě kousek, protože byli vedle nějakého pole a za nimi byl jenom obrovský dub.

„Pojď, schováme se pod tím velkým stromem, brzy bude pršet,“ řekl Matěj.

Když přišli blíž, viděli, že je v kmeni veliká dutina, ale nevěnovali jí pozornost, protože měli jiné starosti. Bylo jasné, že Amálka za chvíli porodí, ale oba věděli, že jestli se dítě narodí, nejspíš zemře, protože pro něj neměli vůbec nic.

Najednou se zvedl vítr a Matějovi spadl na hlavu žalud. Tak se otočil na dub a všiml si, že se v té dutině něco zablesklo. Opatrně se tam šel podívat a nevěřil vlastním očím. Uvnitř bylo úplně všechno, plenky, jídlo, peníze.

„Jsme zachráněni,“ vykřikl radostně Matěj.

Amálka porodila zdravého syna Davida a od té doby se měli jako v pohádce. Našli si malinkatou vesničku kousek od dubu, kde si koupili malý domeček. Sousedí na ně byli moc hodní a ve všem jim pomáhali. David jim rostl před očima a rodičům dělal jen radost.

Od té doby se o dubu vyprávějí různé pověsti, ale jedna věc je určitě pravdivá a to, že pomůže každému, kdo to nejvíce potřebuje.

Jan Plch – 6. A: Katakomy pod náměstím

Když vypukla 2. světová válka, nacisté začali bombardovat okolí Nového Bydžova. Obyvatelé se začali bát o své životy, a tak začali s výstavbou katakomb. Nejdřív nevěděli, kam katakomby umístit. Z počátku je chtěli umístit pod radnici, ale kvůli nestabilnímu podloží je přesunuli pod náměstí.

No jo, ale kam umístit vchod, řekli si bydžovští obyvatelé. Přemýšleli a napadlo je pod nově postavené muzeum. A tak začali s výstavbou. Když dělníci pracovali na chodbě pod morovým sloupem, začaly se dít divné věci, jako třeba stíny na stěnách a podivné hlasy atd.

Strach před válkou je však hnal vpřed. Věděli, že jim jde o čas. Podivné věci se však zjevovaly pořád a čím dál častěji. Když dokončovali závěrečné práce, zjevil se obrovský duch přesně pod morovým sloupem. Mával rukou a neustále ukazoval na jedno místo. Dělníci nejprve zůstali stát jak opaření, strachy se ani nehnuli. Pak však strach překonali a pomalým krokem šli za duchem. Duch je zavedl k morovému sloupu a ukazoval na jednu z desek. Dělníci desku vyndali a našli kostru zadržného člověka. Kostru odnesli na blízký židovský hřbitov a tam ho pohřbili. Duch se již nikdy nezjevil. Katakomy však úplně dodělat nestihly, neboť Němci další výstavbu zakázali.

Nyní katakomby připomínají odvahu a snahu všech bydžovských lidí.

Matěj Sirotek – 8. C: Vir v Buchlovicích

Psal se rok 1935 a na četnické stanici v Buchlovicích byla příjemná pohoda. Strážmistr Eda, přezdívaný Edík, si zrovna kouřil svoji dýmku, rotmistr Josef Svídnický seděl na své oblíbené židli a dvojčata Jílkové hrála karty.

Najednou zazvonil telefon a ze sluchátka se ozval hlas: „Zdarec, chlapi, volám vám, protože chci nahlásit takovou divnost. Jak přijeli ti z toho cirkusu, tak prej se říká, že tam všeci hrozně kašlou, a tak to chci nahlásit!“

Eda nevěří svým uším a zeptá se: „Kdo volá?“ To bude nějaký žert. Ale najednou se z telefonu zase ozve: „To jsem přeci já, bába kořenářka.“

Eda přemýšlí nahlas a bábě odpoví: „Dobře, půjdeme to prošetřit a pak vám dáme vědět.“
„Dobrá, dobrá,“ odpověděla bába a zavěsila.

Edovi se moc nechtělo, a tak pověřil vyšetřováním Josefa. Ten souhlasil, protože mu nic jiného nezbývalo. Tak si vzal svých pět švestek a vydal se za město do cirkusu. Když dorazil na místo, přivítal ho malý klučina s velkými brýlemi a zeptal se ho, proč k nim přišel. Josef mu ale neodpověděl a šel rovnou dovnitř do cirkusového stanu.

Když vlezl dovnitř, přesně viděl, co se stalo. V cirkuse řádil neznámý virus, který sice neměl vysokou úmrtnost, ale byl vysoce nakažlivý a projevoval se silným kašlem. Josef si však všiml něčeho zvláštního. Zjistil totiž, že ten virus mají jenom ti nejhlopější lidé. Ti, co nečtou knihy a co se šťourají celý den v nose. Ano. Virus napadal pouze hlupáky a lenochy.

Když se četník vrátil na stanici, vylíčil s hrůzou v očích všechno panu strážmistrovi. V tu chvíli si Eda uvědomil, že se nákaza s kašlem nesmí rozšířit do celého města, a proto četníci zavedli ve městě přísnou karanténu.

Jenomže v tom byl háček. Karanténa byla jenom pro hlupáky. Když strážmistr Eda šel na kontrolní hlídku po městě, zjistil, že nikde není ani živáčka. Uvědomil si, že Buchlovice jsou město plné hlupáků. Po návratu na stanici Eda řekl všechno svým kolegům a společně přejmenovali město Buchlovice na Hlupákov.

Ondřej Jelínek – 8. C: Vir

Byla jednou dvě království a v nich žili dva bratři. Jmenovali se Karanténa a Vir. Každý z nich vládl jednomu království.

Karanténa byl dobrý král, jeho říši se dařilo. Nikdy nepořádal popravy a pomáhal svému lidu. Král Vir byl pravý opak bratra. Neměl žádné poddané, všechen lid mu utekl ke králi Karanténovi nebo je spořádala monstra, kterým lidé říkali fujtajblové. Jeho nejvěrnější fujtajbl se jmenoval Korona.

Král Vir nenáviděl svého bratra, proto se jeho království pokoušel se svými kumpány už přes pět let dobýt, ale nikdy se mu to nepovedlo. Už to vypadalo, že se vzdá. Ale jednou na půdě našel recept po svém dědečkovi. Ukázalo se, že dědeček a jeho bratr měli stejný vztah jako Vir s Karanténou. Na listině, kterou našel, byl recept na speciální lektvar, kterého když se jeden z fujtajblů napije, vypustí smrtelný plyn.

Trvalo několik měsíců, než byl elixír dokončen. Když král dal elixír jednomu z fujtajblů vypít, začal se plyn nenápadně vypouštět do sousedního království. Jakmile se v Karanténově říši objevila první oběť, jeden z královských chemiků plyn rozpoznal a řekl to panovníkovi. Jediná záchrana před plynem byly roušky, proto je král okamžitě všem poddaným rozdal.

Týden na to, co se do království jedovatý plyn dostal, přišel hurikán Sabina a odfoukl ho směrem na východ, kde měl říši Vir. Plyn všechny v jeho zemi zahubil a od té doby království Karantény opět jen vzkvétalo.

Tomáš Marek – 8. C: Víkend s VIREM

Jednoho slunečného dne jsem se dohodl s partou lidí, že si uděláme hezký víkend v nedalekém opuštěném lese s potokem. Pověst říká, že v tom lese žije vzácný druh Viru, kterého když člověk chytí, tak mu splní každé přání. Mnoho lidí ze vsi se o to dlouhá léta pokoušelo, ale bez šance. Taky nám to připadalo jako ztráta času, ale když se člověk nudí, tak udělá cokoliv, alespoň si odpočineme v přírodě a načerpáme energii.

Sbalil jsem stan, oblečení a něco k jídlu a odpoledne už na mě čekal Martin s Vojtou a Karlem před domem, že je čas vyrazit, abychom to před setměním stihli a nemuseli stavět stan při měsíčním světle. Našli jsme si hezké místo hned vedle potoka. Karel šel rovnou chytat ryby, já a Martin jsme postavili stan a Vojta zadělal na oheň. Řekli jsme si, že dneska už Vir nemá cenu hledat, vždyť jsme ani nevěděli, jak správně má vypadat. Ti, co jej viděli, tvrdí, že je to malá, svítící věc, která se pohybuje vzduchem, jiní zase, že je to neonový pták. Jsem si jistý, že nic nenajdeme, ale už jen pro ten vzrušující pocit a očekávání jsem do toho musel jít.

Asi v půl třetí ráno mě něco probudilo, nedokázal jsem ty zvuky popsat, tak jsem šťouchl do kluků, ať se probudí a poslouchají se mnou. Nikomu ty zvuky nebyly povědomé, tak jsme se rozhodli, že pomalu vykukneme ze stanu ven. To, co jsme viděli, bylo neuvěřitelné. Asi jen na pouhých deset vteřin jsme všichni zahlédli asi deset cm velkou svítící věc, která se pohybovala vzduchem a koukala na nás velkýma očima, která vzápětí rychle zmizela v lese mezi stromy. Nic roztomilejšího jsem ještě nikdy neviděl. Došlo mi, že tohle se nedá jen tak chytit. Tohle si člověk musí ochočit a přimět to, aby si člověk získal jeho důvěru. Takhle pozdě v noci

už nic nevymyslíme, tak jsme šli spát, ale nemohl jsem vůbec usnout, věděl jsem, že nás druhý den čeká velké dobrodružství.

Když jsem se probudil, Karel se koupal v potoce a Vojta s Martinem dělali snídani. O tom, co jsme viděli v noci, jsme nemluvili, byli jsme každý ponořený do svých myšlenek o Viru.

Během dne jsme se šli projít hlouběji do lesa, ale krom pár bažantů a zajíce jsme to, co jsme hledali, neviděli. Vir musel být někde pěkně schovaný, protože ten les jsme procházeli minimálně tři hodiny. Zbytek dne jsme se poflakovali u potoka a užívali si slunce, pohody a ticha. Před spaním jsme si ještě opekli buřty a šli spát. Byl jsem zklamaný, ale na druhou stranu vděčný, že jsem mohl spatřit to, v co většina lidí ani nevěří.

V noci v tu samou hodinu nás všechny čtyři najednou probudil známý zvuk co v předešlou noc. Všichni jsme se na sebe mlčky podívali a pomalu vylezli ze stanu. Asi čtyři metry od nás poletoval Vir. Vyzařovala z něj taková krásná energie, až jsem myslel, že sním. Nedutali jsme, báli jsme se udělat sebemenší pohyb. V tu chvíli Vir přilétl ještě o kousek blíž k nám a díval se na nás. Udělal jsem pomalý krok směrem k němu a pomalu zvedl ruku. Vir se trochu lekl a vzdálil se, ale když zjistil, že mu nic nehrozí, tak se zase přiblížil a nakonec mi přistál na dlani. Kluci se jen nevěřičně dívali jeden na druhého.

Držet Vir v rukou bylo jako držet čerstvě narozené kuřátko. Vir zavřel oči a změnil svou barvu na zářivě oranžovou. Něco mi říkalo, že to je ten okamžik, kdy si máme něco přát. Řekl jsem klukům, ať jdou opatrně ke mně. Přistoupili a dali dlaně pod tu moji, ve které jsem držel Vira. Kluci řekli svá přání nahlas, jen já stále nevěděl, co si přát. Nevěřil jsem tomu, že tento okamžik nastane, tudíž jsem ani nemyslel na přání. Vše, co jsem chtěl, jsem si koupil nebo jsem to nepovažoval za důležité. Ale vzpomněl jsem si na svou babičku, která stále nadává, že jí nikdo nepomůže s mytím nádobí a že myčka je pro ni moc drahá. Tak jsem si přál myčku. Když jsem vyřkl své přání, slyšel jsem, jak se kluci uchechtli, protože jejich přání byly motorky a balík peněz. Když jsme otevřeli oči, Vir byl zase svítivě žlutý a koukal na nás.

Co se stalo potom, si nepamatuje ani jeden z nás, protože jsme se probudili ve stanu. Možná to byl sen. Ale aby se nám všem zdálo do puntíku to samé? Prostě záhada.

Když jsme se vrátili každý do svého domu, nic se nezměnilo. Vrátili jsme se zpět do „reality“ odpočatí, plní energie a hlavně plní nových vzpomínek, které nám nikdo nevezme. O pár dnů později byl úplněk. Nemohl jsem spát, přesně o půlnoci jsem uviděl za oknem známé zářivé světlo. Nemohl jsem tomu uvěřit. Otevřel jsem okno, abych ho pustil dovnitř. Nevěděl jsem, co se bude dít, když v tu ránu se za mnou z ničeho nic objevila myčka. Překvapením jsem si z toho sedl na postel a nevěřičně na ni koukal. Když jsem se však podíval směrem k Viru, už

tam nebyl. Přešel jsem k oknu a podíval se do dálky a zamával na rozloučenou. Věděl jsem, že to bylo naše poslední setkání.

Druhý den jsem se setkal s kluky. Počkal jsem, jestli nebudou něco říkat, ale o žádné návštěvě Viru se nezmínili. O myšce jsem tedy raději pomlčel, aby jim to nebylo líto. Nevěděl jsem, proč moje přání bylo splněno a kámošů ne. Pak jsem si vzpomněl, že jediný, kdo se Viru dotkl, jsem byl já, ne kluci.

Za měsíc slavila babička 70. narozeniny, věděl jsem, komu můj vděk za tak skvělý dárek patří. Když jsem ji svůj příběh vyprávěl, myslel jsem, že mi nebude věřit, ale ukázalo se, že babička měla kdysi takové štěstí jako já. Takže to, že si mě Vir v lese tehdy o víkendu našel, asi nebyla náhoda.

Anna Medková – 8. C: Vir útočí

Bylo jednou jedno městečko jménem Wu-Chan, kde vařili a jedli téměř všechna zvířata. Od našich klasických jídel až po psi, kočky, myši a tak podobně, ale hlavně také netopýry.

Na jednom osamoceném místě stála restaurace s názvem Korona za korunu. Jednoho dne do městečka zavítal zajímavý a pohledný mladík, který moc rád cestoval a objevoval nová místa a s nimi i jídla. Protože to byl turista, nemohl si dovolit luxusní drahé restaurace, a když viděl příležitost se najíst lacině, tzv. za korunu, neváhal ani chvíli a s velikou zvědavostí vešel dovnitř.

Stoly byly překvapivě plné a za pultem stál muž v tmavém oblečení a z tváře mu šlo hned vyčíst zlo, vypadal tajemně až strašidelně. Když si ale zákazníka všiml, najednou byl jako někdo jiný, než jakého ho mladík poprvé zahlédl. Na tváři se mu objevil nevídaný úsměv a oči zářily šťastně, i když takovým zvláštním způsobem. Mladík byl tak trochu zmaten, ale rychle na to zapomněl.

„Mohu něco nabídnout, mládenče?“ zeptal se muž mile.

„Ano, ale nechám to na vás, uvařte mi nějakou vaši specialitu, prosím,“ prohlásil mladík.

Do deseti minut měl jídlo na stole. Byl ohromený tím, co mu na talíři přistálo. Byl to netopýr, vařený netopýr s výrazem strachu a výrazem, jako kdyby křičel o pomoc. Jakoby ho někdo mučil.

Hochovi hned v hlavě proběhla představa o tom, jak ho zaživa uvařili a jen fláklí na talíř. Majitel podniku stál u stolu a čekal, až netopýra ochutná a těšil se na zákaznickovu reakci. Mladý kluk se začal bát, ale navzdory ztuhlým ústům se pokusil o úsměv. Opatrně a s veškerou nechutí vzal netopýra do ruky a ukousl kousek křídla. Nemusím ani vyprávět, jak moc zle se mu udělalo a

jak mu bylo netopýra líto. Když se podíval na muže, najednou byly jeho oči plně černé a do vteřiny se v místnosti zhaslo.

Další ráno se mladík probudil sám v přírodě a na nic z toho, co snědl a co se stalo, si nepamatoval. V době, co byl v bezvědomí, ho muž otrávil netopýrem, který měl koronavirus, a poté do něj napíchl imunitní dávku na to, aby nevěděl, že je něčím takovým nakažený, a aby vydržel co nejdéle roznášet vir po celém světě.

Nic netušící mladík odjel do dalšího města a pak do další země. Takhle to pokračovalo pár týdnů, až jednoho večera v televizi uslyšel o viru jménem koronavir, novém druhu chřipky, který se vytvořil v městečku Wu-Chan a který se začíná rozmnožovat všude po světě. Vtom něco mladíkovi šeptalo do uší, jako by o něčem takovém už někdy věděl, ale protože bylo pozdě večer, myslel si, že je jen unavený a myslí na hlouposti. Jestli se mu podaří dobrat se pravdy, zatím nikdo netuší.

Tomáš Podhajský – 8. C: Vir

Jednoho dne se v malém městě narodil chlapec, který se jmenoval Václav Ivan Rychlý. Jeho život byl od začátku velmi těžký a nezáviděníhodný. Od jednoho roku ho vychovávala pouze jeho maminka, protože tatínka přepadli a unesli neznámí únosci.

Aby se mohl tatínek vrátit zpět ke své rodině, požadovali únosci výkupné, které však bylo pro chudou rodinu velmi vysoké. Jelikož maminka byla sama s malým synem a neměla peníze na zaplacení, trávila celé dny v práci. Každý den mysleli na to, že tatínka už nikdy neuvidí.

Když bylo chlapci šest let, nastoupil do první třídy. Do školy se moc těšil a doufal, že si konečně najde kamarády. Všichni, kdo ho znali, mu odmala říkali VIR. Přezdívku mu vymyslel jeden kluk, kterého nebavilo stále vyslovovat jeho dlouhé jméno, a tak vymyslel tuto přezdívku, která ho pak provázela celým jeho mladým životem. A právě kvůli této přezdívce se mu děti většinou smály a nebavily se s ním.

VIR byl zcela obyčejný kluk, ale jednou věcí byl odlišný od ostatních, měl velký talent na malování obrazů. Jeho maminka se ho snažila podporovat, a tak část peněz, které vydělala, použila na nákup barev a malířských pomůcek pro svého syna.

Jednoho dne se u nich zastavil neznámý muž z daleké země s tím, že si od chlapce jeden obraz koupí. V tu chvíli se VIR rozhodl, že začne své obrazy prodávat.

Na začátku se mu moc nedařilo, všechny jeho obrazy mu totiž někdo ukradl. I to však chlapce nezlomilo a začal o to více malovat nové a nové obrazy. Když namaloval dostatek obrazů, tak je znovu nabídl k prodeji. Konečně nastala změna k lepšímu. Jeho obrazy se lidem líbily a všechny, co namaloval, dokázal i prodat.

Díky tomu, že VIR vydělal dostatek peněz, přestala maminka chodit do práce a mohla s ním trávit více času. VIR pokračoval v malování, jeho motivací bylo vydělat dostatek peněz na to, aby vykoupil zpět svého tatínka.

Po pár letech se z něho stal slavný a známý malíř a sám si zvolil umělecké jméno VIR. Od té doby ho už jeho hanlivá přezdívka z dětství netrápila. Byl hrdý na své jméno Václav Ivan Rychlý. Díky svému talentu a velké pílí vydělal tolik peněz, že dokázal svého tatínka vykoupit zpět. Od té doby byla jejich rodina konečně zase spolu.

Příběh, kdy se z chudého chlapce stal slavný malíř, inspiroval v budoucnu spoustu lidí v tom, aby se nikdy nevzdávali a šli si za svým snem. I VIR tak může být inspirací pro druhé.

Rút Nováková - 6. C: Pověst o zachrašťanské tvrzi

Kdysi dávno žili tři bratři, Křišťan, Buzek a Petr. Byli to chudí rytíři. Putovali zemí, až došli k jednomu opuštěnému kopci uprostřed lesů. Zalíbil se jim, tak se tam usadili. Nejdříve si postavili malou tvrz a začali v ní hospodařit. Byli šikovní a dařilo se jim. Brzy se pod tvrzí objevily první chalupy, ze kterých nakonec vznikla vesnice, zvaná Zachrašťany. Její obyvatelé rádi přijali ochranu rytířů z tvrze, za to dodávali do tvrze potraviny a své výrobky. Lidé se měli dobře, vesnice se pomalu rozrůstala a rytíři si v okolí získávali dobrou pověst. Neutiskovali své poddané a byli věrnými služebníky svého krále. Jen jednomu místu se místní vyhýbali, ve zdejších lesích byla totiž zrádná bažina. Vypadala sice jako obyčejné lesní jezírko, ale kdo do něj spadl, živý nevyšel.

A pak se stalo něco, před čím se nemohli chránit ani rytíři, ani obyčejní lidé. Jednoho horkého letního dne se ve vesnici objevil žebrák. Byl slabý, nemocný a do večera na násvi zemřel. Nepřišel však sám, do vsi s ním dorazil mor. Tento nepřítel neznal slitování, zabíjel bohaté i chudé, nikdo se před ním neschoval. Poté, co dokončil své strašlivé dílo, nezůstalo na tvrzi a ve vesnici ani živáčka. Okolí zpustlo a les si postupně vzal zpět to, co mu lidé vzali.

Po mnoha letech mrtvého ticha se však do Zachrašťan vrátil život. Opuštěnou vesnici našla mladá rodina košíkáře Matěje Loudy. Hledal se svou ženou a dvěma dětmi nový domov poté, co jejich starý dům vypálili vojáci. Košíkář s rodinou bloudil už mnoho dní, snažili se uprchnout před hrůzami války. Narazili na starou tvrz a rozhodli se v ní usadit. Matěj byl nejen šikovný košíkář, ale také tesař a zedník. Opravil tvrz a jeho rodina měla konečně střechu nad hlavou.

Matějova dcerka Bětuška byla čilá čtrnáctiletá dívka. Ráda se toulala po okolních lesích, a jelikož jí nikdo nikdy neřekl o nebezpečné bažině, stalo se, co se stát muselo. Bětuška jednoho letního odpoledne v šeru lesa zahlédla podivná světýlka. Vydala se za nimi a škodolibé bludičky ji dovedly až k jezírku. Bětuška se nad něj naklonila a spadla dolů. Když cítila, že ji začíná

bahno stahovat ke dnu, snažila se vyprostit, ale čím více kopala nohama, tím hlouběji se propadala. Její volání o pomoc nikdo neslyšel.

Když se Bětka nevrátila domů, rodiče ji všude hledali, ale nikdy už ji neviděli. A i když se nedozvěděli, co se s ní stalo, nechtěli z tvrze odejít, protože stále doufali, že se k nim jednou vrátí. Jen mladší bratříček Ondřej někdy za horkých letních nocí slýchal z lesa jakoby zoufalé dívčí volání.

Nevím, zda je pověst o naší vesnici pravdivá, ale faktem je, že za tichých letních nocí můžete z lesa slyšet tiché volání o pomoc.

Michal Lukš - 6. C: O dřevěné zvonici

Kdysi dávno se zakladatelé Skřivan rozhodli postavit dřevěnou zvonici, a tak jak ji roku 1720 dokončili. Na první pohled obyčejná zvonice, až na jeden jev. Pokaždé, když přicházelo nebezpečí, začal zvon sám od sebe bít na poplach a nikdo nevěděl, jak je to možné. Ze začátku pátrali po tom, kdo mohl tahat za lana zvonu. Nikdy nikoho neobjevili, nikdo nezvonil, byl tam jen ten zvon. Jak si to vysvětlit? Rokovali v místním kostele. Radili se v místní hasičské zbrojnici i ženské na rynku. Na nic nepřišli. Zvon byl ulit stejně jako všechny ostatní zvony, ale i přesto se lišil.

Až místní farář napsal zvonáři, u kterého byl zvon vyroben. Po nějaké době se dočkal odpovědi. Při výrobě zvonu zemřel násilnou smrtí jeden z tovaryšů.

Slovo dalo slovo a zjistilo se, že jeho duše se vtělila do zvonu. A jelikož to byl pobožný člověk, který měl rád zvony, bil na poplach vždy, když přicházelo nebezpečí. Jen aby ochránil ostatní, když už sebe neochránil.

Jednou, když přicházelo nebezpečí, bylo ticho, zvon nezazvonil. Lidé se šli podívat a ejhle, zvon byl pryč. „Někam zmizel,” říkali vystrašeně.

Všichni jej hledali a hledali, až jednou, když šli do Smidar, tak ho našli. Byl tam schován u lakomého sedláka. Ale proč to udělal? Odpověď je jasná. Záviděl jim, protože on takový zvon neměl.

Skřivanští si jej vzali zpět.

Podruhé, když ten zvon ukradli, se už nenašel ani zvon, ani zvonice.

Nalézt zvon se podařilo až v roce 2004, po renovaci byl vrácen na své původní místo, ale zatím jsme jej zvonit neslyšeli. Možná je to tím, že nám buď nehrozilo nebezpečí, nebo jsme nevěřící.

Anna Šustrová – 6. B: Křičící

Vrátíme se do minulosti tedy přesněji do 19. 6. 2004. V tento den se v malé vesničce Manešovice odehrálo něco, na co nikdo nezapomene. Občané vesničky slyšeli hlasitý pláč, křik a výstřely z domu Marných. V domě žil pan Tomáš Marný (43), paní Květa Marná (41), dcera Marina (14), syn Kevin (9), otec Květy Marné - pan Jakub Pokolný (73) a služebná Mahulena Karonová (28).

Vztahy mezi rodinou a služebnou byly vždy v pořádku, ale poslední dobou se po vesnici začalo špitat o hádkách mezi Jakubem Pokolným, Květou Marnou a Tomášem Marným. Děti chodily do školy, byly slušně vychované a vždy se chovaly mile. Rodiče dětí vypadali jako ukázkoví rodiče. Jakubu Pokolnému se říkalo dědek, proto ho tak budeme nazývat i my. Dědek byl slušný, rád chodil do hospody hrát karty, ale alkoholu neholdoval. Služebná byla také příjemná, když mohla, všem ve vsi pomáhala a vždy se chovala slušně. Takže občanům vesnice přišly údajné spory v rodině divné, když v minulosti v domě vypadalo vše idylicky.

Teď už ale k osudnému dni. Ten den byl už ráno z domu slyšet křik, ale nikdo tomu nevěnoval velkou pozornost. Křik trval pouze chvíli, ale po poledni se křik z domu ozýval znovu. Jednomu sousedovi to nedalo a zabouchal na dveře. Křik utichl a po chvíli se u dveří ukázala paní Marná. Soused se optal, zda je vše v pořádku a paní Marná odpověděla: „Proč by nemělo být?“

Soused jí pověděl, že slyšel hlasitý křik a chtěl se ujistit, že je vše v pořádku, ale paní Marná odvětila: „Do toho vám nic není,“ ale v průběhu řeči se zakoktala. Soused se udivil, ale nechal to být.

Jenže kolem páté hodiny byl slyšet tak hlasitý křik a pláč, až se před domem shromáždily desítky lidí. Nikdo ale nečekal, co uslyší za chvíli. Bylo totiž slyšet výstřely. Někteří přítomní zalapali po dechu, jiní jenom něco tiše hlesli.

Uvědomili si, že něco je špatně. Okamžitě jeden ze sousedů vytočil číslo policie. Ta po chvíli dorazila. Sousedí vysvětlili, co se stalo, a policie na nic nečekala a vydala se do domu. Dveře byly zamčené, proto je museli vyrazit, ale ještě předtím se přesvědčili, že za dveřmi nikdo není. Už ode dveří slyšeli slabý dětský pláč. Vydali se za zvukem. V kuchyni našli ležet na zemi malého Kevina, který si držel levou ruku. Byl postřelený. Vydali se do další místnosti, tedy do obývacího pokoje. Zde našli dědku sedět v houpacím křesle. Už od pohledu bylo jednoznačné, že nedýchá. Paní Marnou našli za gaučem, ale byla naživu. Pan Marný ležel na zemi vlevo od konferenčního stolku, ale ten byl také na živu.

Policisté od místních věděli, že v domě jsou ještě nejspíše další dvě osoby, dcera Marina a služebná Mahulena. Za hnědými dveřmi slyšeli vzlyky. Po přesvědčování osoby za dveřmi, ať otevře, jim otevřela Marina. Marina byla v koupelně, ale po fyzické stránce vypadala v pořádku.

Ted' už zbývala pouze Mahulena. V přízemí byl poslední místností Kevinův dětský pokoj, ale tam nikdo nebyl. Mahulena musela být v prvním patře. Mahulenu nakonec našli v jejím pokoji, jak sedí na židli u stolu. Jenže na krku, hlavě a zádech měla střelná zranění. Hned jim došlo, že nežije. Jenže proč byla Mahulena zabita, Kevin postřelen, dědek mrtev, i když neměl žádná zranění, paní a pan Marný naživu a Marina zamčená v koupelně?

Policie zavolala pohřební službu. Lidé začali pomlouvat a některé pomluvy byly vážně šílené. Jako například, že Marina byla donucena zastřelit Mahulenu, uškrtit svého dědu a postřelit Kevinu. Začalo se vyšetřovat. Z pitevní zprávy Jakuba Pokolného (dědka) zjistili, že umřel na infarkt. Dědek měl slabé srdce už od narození a srdeční problémy ho provázely celý život. Svědci vypověděli, že slyšeli hlasitou hádku mezi dědkem, panem Marným a paní Marnou. O co v hádce šlo, prý neví. Podle toho usoudili, že pokud někdo vešel do domu, nemuseli to zaslechnout. Navíc od vchodových dveří vedou schody do vrchního patra.

Poté vyslýchali Kevina. Ptali se ho, jestli někoho neviděl, ale on tvrdil, že ne. Jenže někoho vidět musel, protože se na schodech, na podlaze v předsíni i v obýváku našla jeho krev. Marina vypověděla, že šla na záchod a poté, co si uvědomila, že slyšela výstřely, se rychle zamkla v koupelně a snažila se být co nejvíce potichu. Policisté byli rádi, že jí rozuměli, protože Marina strašně drmolila.

Nyní přišli na řadu rodiče dětí. Byli hlavní podezřelí, proto se jich ptali na více otázek. Každého vyslýchali samostatně. Zarazila je ale jedna odpověď. Když se zeptali, o co se hádali, paní Marná vypověděla, že řešili věci ohledně dětí, ale pan Marný odpověděl, že řeší věci ohledně domu. Když je upozornili, že odpověděli neshodně, ohradili se tím, že se hádali z obou těchto důvodů. Navíc si všimli, že se Kevin na své rodiče dívá se strachem v očích. Také věděli, že někde musí být střelná zbraň. Udělali domovní prohlídku, ale nic nenašli.

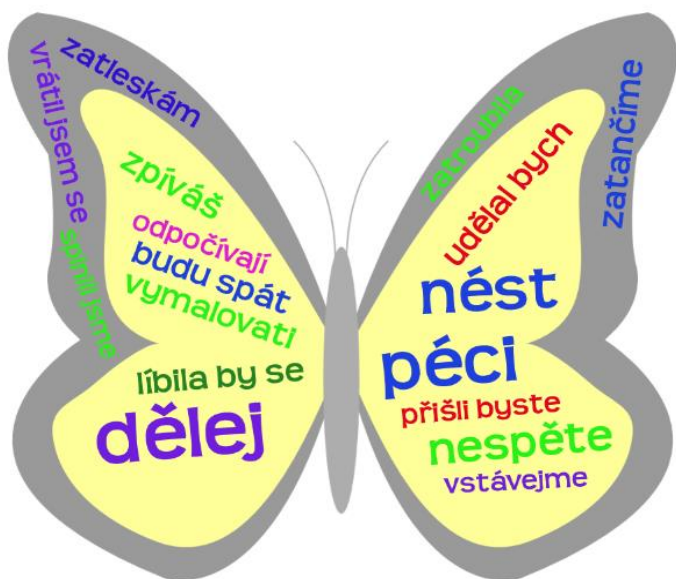
Poté se rozhodli prohledat okolí domu, kde našli pod starou jabloní hlínu, která byla vykopaná čerstvě. Ryli rýčem a hned na poprvé kopli nejspíše do střelné zbraně. Rozhodli se sejmout otisky ze zbraně a výsledek je velice zarazil. Na zbrani byly nejen otisky Tomáše Marného, ale především otisky Kevinovy. Pak už to šlo lehce. Tomáš Marný vyzradil celé tajemství případu. Sám uvedl, že syna donutil, aby zastřelil služebnou. Když vystřelil na služebnou, tak si omylem střelil do druhé ruky. Měl zabít i svou sestru, ale nevěděl, kde je a ani to udělat nechtěl. Dědek zemřel na infarkt, když viděl, co se stalo.

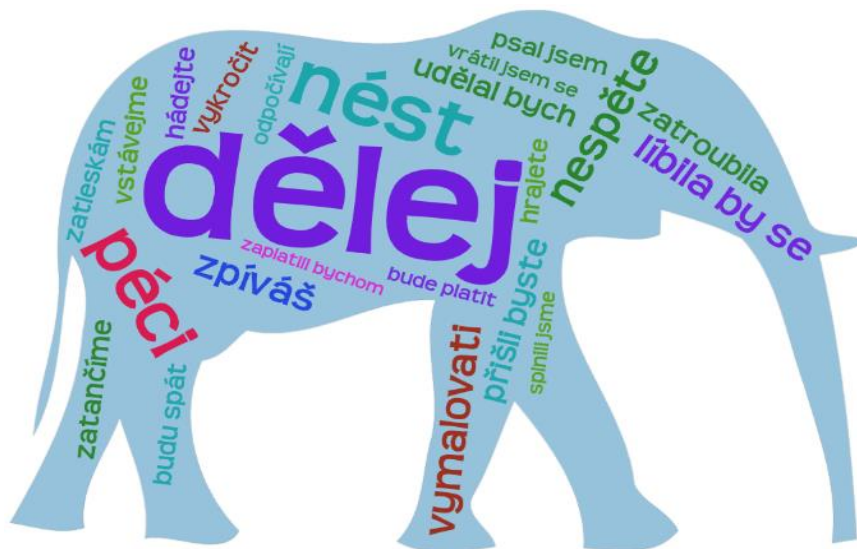
Pan Tomáš Marný si nyní vše vyčítá a zmiňuje, jak je mu to líto, ale nikdo neví, jaký byl důvod pro to, že poručil svému synovi, aby tento čin vykonal. Pan Marný dostal desetiletý trest, ale paní Marná a Kevin vyvázli bez trestu.

Najdi rozdíly a pak s nimi pracuj.

Obrázek motýla máš již dobře nastudovaný (i když z něj pár slov ubylo). Dnes k němu přibude obrázek slona. Většina slov je na obou obrázcích stejná, ale ne všechna. Když se totiž slon napil z nedaleké řeky, nasál do sebe ještě o pár slov navíc.

1. Tvůj první úkol je najít tato slova. Vypiš si je na nějaký papír, tzv. nanečisto.
2. Pak si vezmi sešit mluvnice, napiš do něj nadpis SLOVESA
3. Pod nadpis si napiš pod sebe (na jednotlivé řádky) následující charakteristiky:
  - a) infinitiv:
  - b) rozkazovací způsob:
  - c) podmiňovací způsob:
  - d) oznamovací způsob, čas minulý:
  - e) oznamovací způsob, čas budoucí:
  - f) oznamovací způsob, čas přítomný:
4. Nyní k jednotlivým charakteristikám přiřaď výrazy, které jsi vypsál/a z obrázku slona. Ke každé charakteristice přiřaď jen jeden výraz, podle toho také zjistíš, zda se ti podařilo najít ve slonovi všechny ukryté výrazy.
5. Zápis v sešitě mluvnice vyfoť a pošli mi ho zpět ke kontrole. Děkuji a přeji ti úspěšné hledání.

Vidové dvojice

1. Zkus v osmisměrce vyhledat 7 vidových dvojic:

N	K	E	N	Ř	Í	C	T	Ř	O
A	Z	A	P	I	X	R	V	Í	S
M	M	L	D	T	A	Z	S	K	Y
A	I	T	P	B	A	R	P	A	Z
L	Y	E	Z	T	U	W	O	T	H
O	K	L	O	E	S	E	N	Á	H
V	L	P	G	K	F	E	Z	O	O
A	I	A	D	H	N	E	D	I	D
L	A	Z	C	O	L	Y	Z	Ě	I
B	Z	Č	E	R	V	E	N	A	L

2. Rozepiš je do následující tabulky:

nedokonavé sloveso	dokonavé sloveso

3. Práci ulož a pošli mi ji zpět ke kontrole. Děkuji.

Literární křížovka

Vylušti tajenku a přečti si v čítance ukázkou

artl

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.

- 1 Publicistický žánr označovaný též jako podčárník.
- 2 Pojmenuj tento ustálený výrok - Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.
- 3 Název jednoho z významných romanet Jakuba Arbesa.
- 4 Celé jméno českého básníka, který je považován za zakladatele poezie pro děti.
- 5 Celé jméno jediného českého nositele Nobelovy ceny za literaturu.
- 6 Delší epický literární žánr, ve kterém se objevuje mnoho postav, tyto postavy mohou měnit svoje vlastnosti.
- 7 synonymum ke slovu vtip
- 8 Celé jméno autora díla Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války
- 9 Vlastní jméno autora básně Za trochu lásky.
- 10 Odborné označení pro vlastní životopis.
- 11 Číslovka, která se vyskytuje často v pohádkách.
- 12 Jak se jmenuje toto pojmenování - rychlý jako vítr?

- 13 Jak se jmenuje toto pojmenování - živá mrtvola?
- 14 Jak se jmenuje toto pojmenování - zub pily?

Číslovky

1. Víme, že číslovky patří mezi slovní druhy ohebné, můžeme je tedy skloňovat (ohýbat) podle pádů. Lze je charakterizovat jako slova, která nám udávají nějaký počet či množství.

Vzhledem k tomu, že číslovek je opravdu hodně, můžeme je pro lepší přehlednost **rozdělit do několika skupin**.

A to už je tvůj dnešní úkol. **Nad tabulkou máš uvedeno 22 výrazů, v tabulce je přesně 22 prázdných polí. Vyřeš tento hlavolam – nakrm tabulku číslovkami.** 😊

ZÁKLADNÍ KOLIKÁTÝ? DVOJÍ NÁSOBNÁ MNOHONÁSOBNÝ KOLIK?
KOLIKERY? NĚKOLIKÁTÝ DVOJNÁSOBNÝ DRUHOVÁ TŘIKRÁT PĚT
KOLIKERÝ? KOLIKRÁT? NĚKOLIKERY ŘADOVÁ KOLIKANÁSOBNÝ?
DRUHÝ TROJE NĚKOLIK NĚKOLIKERÝ MNOHOKRÁT

DRUH						
OTÁZKA/Y						
URČITÁ						
NEURČITÁ						

2. Podívej se na následující dva obrázky. V každém z nich se ukrývá číslovka, zkus ji najít.

A _____

B _____

3. Vmysli ke každému bodu tři slova, která budou obsahovat číslovku:

(např. Třinec, zpět, město)

a) tři

b) pět

c) sto